

نامه رئیس مجمع جهانی حقوق بشر به وزیر خارجه آمریکا

عالیجناب سائروس ونس

وزارت خارجه

واشنگتن، دی. سی.

وزیر عزیز: نامه ای را که پیرامون وضع انزجار آور حقوق انسانی در ایران برای شاه ایران فرستاده ایم برای اطلاع شما به پیوست ارسال می داریم.

مدارک چشمگیری توسط سازمانهای جهانی و آمریکایی گردآوری شده که شاهدهی است بر وجود یک شیوه پیگیر از تجاوز شنیع به حقوق انسانی در ایران، و نیز زندانی کردن مردم بدون گذشتن از مراحل قانونی، استفاده از شکنجه، محدودیت برای مخالفت سیاسی، سرکوبی آزادی سخن، آزادی مطبوعات و اجتماع، تحقیقات کنگره نیز این گزارشات را تایید می کند. در نتیجه، ما از گزارش وزارت خارجه پیرامون وضع حقوق انسانی در ایران، که در تاریخ ۳۱ دسامبر ۱۹۷۶ و مارس ۱۹۷۷ (اسناد ۷۵۶ - ۸۰ و ۷۳۵ - ۸۵) تسلیم کنگره شد، مایوس گشتیم. این گزارشات وضع حقوق انسانی در ایران را صادقانه بررسی نکرده اند. ما متوجه هستیم که این گزارشات بیش از انتصاب شما به این پست تهیه گردیده اند. ولی، برای تهیه گزارشات آینده، برای کارمندان شما مفید خواهد بود که از نکات مشخصی که در این گزارش مورد اعتراض ماست اطلاع یابند.

۱- بخش (۱) گزارش مارس ۱۹۷۷ می نویسد که " برنامه اصلاحات " ایران، " که به نفع اکثریت مردم بوده، از پشتیبانی وسیع عمومی برخوردار بوده است. "

در اینجا فرض شده که مخالفت نسبت به شاه فقط محدود است به گروههای کوچک و قاهر ماوراء راست و ماوراء چپ. این فرض درست نیست. اپوزیسیون نه محدود است به تروریستها، و نه فقط با اعمال قهر آمیز متجلی می شود. لیست زندانیان سیاسی که در نزد ما موجود است نشان می دهد که مخالفین رژیم شامل نویسندگان، دانشمندان، دانشجویان، رهبران مذهبی و کارگران است. همچنین واضح است که نارضایتی عمومی در ایران نه تنها ناشی از سیاستهای سرکوب کننده دولت است، بلکه همچنین از شکست این اصلاحات بر می خیزد که در گزارش گفته شده " به نفع اکثریت مردم بوده " .

۲- بخش (۲) همین گزارش می نویسد که در حال حاضر " در حدود ۳۵۰۰ - ۲۸۰۰ نفر زندانی، که بدانان زندانی سیاسی اشاره می شود، در زندان بسر میبرند. " از این تعداد به استثناء " در حدود ۱۰۰ - ۱۵۰ " بقیه بعنوان تروریست و یا " خطری برای امنیت کشور " دستگیر شده اند. اغلب گروههای حقوق انسانی برآورد می کنند که تعداد زندانیان سیاسی به مراتب و به خوبی بیش از ۵۰۰۰ نفر است. این گزارش همچنین عاجز است روشن کند که در نظر دولت ایران چه چیزی " خطر برای امنیت کشور " محسوب می شود. خود شاه معنی حقیقی آنرا به خوبی به هنگام لغو نظام دو حزبی در سال ۱۹۷۵ نشان داد. و اعلام کرد که کلیه کسانی که مایل به پیوستن به حزب او نیستند یا می توانند کشور را ترک کنند و یا اینکه به زندان بروند. مضافاً، همین " نه پیوستگانند " که توسط ساواک دستگیر شده، شکنجه شده و در دادگاههای نظامی محاکمه شده اند.

۳- بخش (۳ الف) گزارش مارس ۱۹۷۷ می نویسد " که مدارک قابل اثباتی مبنی بر استفاده از شکنجه در دست نیست " و اینکه " ادعاهای کمتری نسبت به استفاده از شکنجه در سالهای اخیر شده. . . . " این مطالب با اقرار خود شاه مبنی بر اینکه در زندانهای ایران شکنجه بکار برده می شود (لوموند، اول اکتبر ۱۹۷۶) ناسازگار است. این اظهارات همچنین در تناقض است با گزارش ناظران خارجی از محاکمات ایران، و گزارش یک شاعر معروف ایرانی که در شهادت خود در کمیته فرعی سازمانهای

بین المللی کنگره آمریکا در سپتامبر ۱۹۷۶ توضیح داد که شکنجه شده است. بعلاوه، سازمان عفو بین المللی در گزارش ۷۶-۱۹۷۵ خود می نویسد (در بخش ۵ گزارش وزارت خارجه نقل قول شده) که "تشدید قابل تمیزی در امر سرکوبی اپوزیسیون در ایران صورت گرفته" و اینکه "شکنجه زندانیان سیاسی... به نظر میرسد که بصورت یک اقدام عادی درآمده." در واقع، ادعاهای مربوط به استفاده از شکنجه در ایران، در سالهای اخیر افزایش یافته.

۴- بخش (۳ب) می نویسد که "حق مالکیت و حق آزادی اندیشه و مذهب در ایران رعایت می شود...". این اظهار در تناقض است با جمله بعدی که می گوید "کلیه ناشران و نویسندگان باید، از ترس مجازات، از قانون مطبوعات اطاعت کنند" و نیز تناقض دارد با نقل قول از گزارش کمیسیون جهانی قضات، که می گوید "آزادی مطبوعات عملاً وجود ندارد." مضاف بر این، بقول خود وزارت خارجه، "محدودیت هایی بر اجتماع صلح آمیز گروههایی وجود دارد که به زعم دولت سیاسی و یا توطئه گر هستند." با اینکه اتباع ایران ممکن است حق مالکیت، حق آزادی اندیشه و حق انتخاب مذهب خود را دارا باشند، ولی با این حال، روشن است که اگر افکار و عقاید مذهبی آنان در تناقض با سیاست دولت باشد نه اجازه دارند افکار و عقاید مذهبی خود را آزادانه بیان کنند، و نه اینکه مالکیت ملک مانع از تجسسات غیر قانونی، و یورش غیرقانونی به خلوتگاه شخصی مردم و ضبط غیر قانونی اموال آنان توسط مقامات ایرانی می شود. بطور خلاصه، بخش (۳) گزارش نتیجه گزارش کمیسیون جهانی قضات را منکر می شود که میگوید "دولت ایران حقوق ابتدایی و اساسی مدنی و سیاسی اتباع ایرانی را اجرا نکرده است."

بالاخره، ما مخالف نظریاتی هستیم که توسط آقای آلفرد آرتون، معاون وزارت خارجه در امور خاور نزدیک، در مقابل کمیته فرعی سازمانهای بین المللی، در سپتامبر ۱۹۷۶ بیان شد. آقای آرتون، در نتیجه گیری از شهادت خود، اظهار داشت: "من معتقدم پیشرفتهایی که علیرغم مخالفت های شدید در راه پیشبرد حقوق انسانی اکثریت جمعیت ایران حاصل شده وزنه اش به مراتب سنگین تر از زیاده رویهایی است که در جریان کنترل حملات خشونت آور به دولت انجام شده است." ما بر آنیم که حقوق اقتصادی و اجتماعی که مورد اشاره آقای آرتون هستند نباید برتر از حقوق مدنی و سیاسی در نظر گرفته شوند. چنین ترجیحی تمایل دارد به چشم پوشی از تجاوز به حقوق اساسی انسانی از قبول شکنجه، زندانی کردن بدون محاکمه و سرکوبی آزادی سخن و مطبوعات بنام پیشبرد حقوق اقتصادی، من معتقدم، همانگونه که اطمینان دارم شما نیز معتقدید، که اگر خواسته شود بطور قابل فهمی به حقوق انسانی دست یافت، هر دو این مجموعه از حقوق باید بطور یکسان رعایت شوند.

با در نظر گرفتن خطیر بودن پیگیری در تجاوز به حقوق انسانی در ایران ما، با رعایت احترام، اکیداً می خواهیم که وزارت خارجه در آینده گزارش سراسر است تری از وضع حقوق انسانی در ایران تهیه کند. ما همچنین موکداً درخواست می کنیم که تحقیقی کامل از فعالیتهای ساواک در ایالات متحد بعمل آید. علیرغم تحقیقات محدود وزارت خارجه در نوامبر گذشته و اظهار اطمینانش از اینکه هیچگونه شاهدهی مبنی بر فعالیت غیر قانونی و یا نامناسب توسط مقامات ایرانی پیدا نکرده، اعتراف خود شاه

("سیکستی مینیتز" سی. بی. اس.، ۲۴ اکتبر ۱۹۷۶) حاکی از اینکه ساواک در ایالات متحده بوده و

"درباره کلیه کسانی تحقیق می کند که با محافل و سازمانهایی که نسبت به کشور من دشمنی می ورزند، همکاری می کنند،" و گزارش پیگیر پیرامون اذیت و آزار ایرانیان در ایالات متحده توسط ساواک، که در مطبوعات گزارش شده و به اداره ما رسیده، به نظر میرسد که تحقیقات کاملتری و دیگری را در مورد این فعالیتها لازم می دارد.

آقای وزیر، ما دلبستگی شما به پیشبرد حقوق بشر در جهان را عمیقاً تحسین می کنیم و در پرتو این سیاست، ما امیدواریم که ایالات متحده وضع حقوق انسانی در ایران را دوباره بررسی کرده و در راه رعایت در این کشور فعالیت کند. ما احترامات فائقه خود را نسبت به شما تاکید می کنیم.

صمیمی شما،

جروم جی. شستاک

رئیس مجمع جهانی حقوق بشر

امضاء